

Chlapec,
ktorý sa stretol
s Ježišom

Segatashya z Kibeha

Immaculée Ilibagiza

& Steve Erwin

 ZACHEJ.sk

Chlapec,
ktorý sa stretol
s Ježišom

Chlapec,
ktorý sa stretol
s Ježišom

Segatashya z Kibeha

Immaculée Ilibagiza
& Steve Erwin

THE BOY WHO MET JESUS
Copyright © 2011 by Immaculee Ilibagiza
Originally published 2011 by Hay House Inc., USA

z amerického originálu
The Boy Who Met Jesus: Segatashya of Kibeho

Vydal: © Zachej.sk, 2022

Preklad: Pavol Petřík

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matofáková, PhD.

Všetky fotografie v tejto knihe sú majetkom autora alebo ich veľkoryso poskytl centrum CANA v Kibehu.

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-371-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Pre Segatashyu,

priateľa, skutočného vizionára a Božieho posla.

*Modlím sa, aby jedného dňa Cirkev oficiálne uznala
tvoje zjavenia a aby všetky posolstvá, ktoré ti Ježiš zveril,
počúval a poslúchal celý svet.*

*„Ak niekto vie, že som niekedy chodil po zemi,
nech vie aj to, že sa vrátim.“*

(Ježiš Segatashyovi)

HLAS V TME

Spočiatku som nevidela vôbec nič. Uvedomovala som si len to, že som sama v takej úplnej tme, až som si myslela, že ma udusí. Potom, ako by to bolo záchranné lano, ktoré sa tiahlo odniekiaľ spoza hlbokkej čierňavy noci, sa mi do uší dostal dobre známy hlas – upokojujúci hlas niekoho, koho som milovala a komu som dôverovala od detstva. Bol to hlas Segatashyu, ktorý je v mojej africkej vlasti Rwanda známy ako „chlapec, ktorý sa stretol s Ježišom“.

Segatashyov jemný hlas sa ku mne niesol cez priepasť bez svetla, akoby sa vznášal na pokojnom vánku. Ten hlas, spočiatku nezrozumiteľný, sa pomaly formoval do slov a ticho šepkal: „Nebo čaká na nás všetkých, keď príde náš čas odísť z tohto sveta, ale len ak sú naše srdcia čisté.“

Zrazu som si uvedomila, že asi spím a sníva sa mi, lebo Segatashyu pred mnohými rokmi zavraždili. Bol jedným z viac ako milióna nevinných obetí, ktoré zavraždili počas strašnej rwandskej genocídy v roku 1994. A teraz bola – aspoň keď som si v tú noc líhala do posteľe – polovica novembra 2010, takže som vedela, že sa mi to sníva. Ale vedela som aj to, že ak

to bol sen, bol úplne iný ako tie, ktoré som mala predtým. To, čo som cítila, bolo také živé, skutočné a reálne ako čokoľvek iné, čo som zažila počas dňa.

Opäť ma oslovil hlas: „Ježiš hovorí, že si musíme pripraviť srdcia na koniec dní. Všetci jedného dňa zomrieme – nesmie-
me žiť svoj život, akoby sme nevedeli, že sa náš čas na tejto zemi skončí. Sám svet sa skončí a ten deň sa rýchlo blíži. Musíme konať pokánie za všetky svoje hriechy skôr, ako bude príliš neskoro. Musíme požiadať o odpustenie svojich previnení a nájsť v srdci odpustenie pre tých, ktorí sa previnili voči nám. Musíme si očistiť srdcia Božou láskou a očistiť si ducha tak, že budeme žiť životom naplneným láskou a dobročinnosťou. Musíme si pripraviť duše na súdny deň. Kristov návrat je blízko a nebeské brány sa nám otvoria len vtedy, ak Pán usúdi, že sme hodní vojsť do jeho kráľovstva.“

Tie slová mi boli čoraz známejšie. Uvedomila som si, že som nielen rozpoznala hlas, ale aj konkrétne poslanstvo. Počula som, že Segatashya recituje presne tie isté varovné vety, ako keď som bola mladé dievča.

Vo sne som sa vznášala nad zemou, keď ma srdce ťahalo k hlasu, ktorý ma vyviedol z tmy do zlatého kruhu svetla. Niekoľko desiatok ľudí sa zhromaždilo v strede jazera svetla. Všetci pozorne počúvali dospievajúceho chlapca, ktorý ich oslovil so zanietenu naliehavosťou. Mladý muž sedel na dlhej drevenej lavici a jeho publikum sa tiesnilo okolo neho. Bol ku mne otočený chrbtom, takže som mu nevidela do tváre, ale bola som si istá, že je to on. Segatashya.

Prvýkrát som ho počula hovoriť, keď som mala dvanásť rokov. Nič na svete nevymaže z mojej pamäti hĺbku jeho hlasu ani zázračný obsah jeho posolstiev. Som si istá nado všetku pochybnosť, že každý, kto niekedy počul Segatashyu hovoriť,

cíti to isté – ak sa raz jeho láskyplné slová dotkli vášho srdca, sú jeho súčasťou navždy.

Tým z vás, ktorí nepoznajú moju najnovšiu knihu *Naša Pani z Kibeha: Mária sa prihovára svetu zo srdca Afriky* (Zachej.sk, 2022), by som mala vysvetliť, že Segatashya bol jedným zo skupiny mladých vizionárov, ktorí mali zjavenia Panny Márie – a v prípade Segatashyu aj Ježiša Krista – v odľahlej rwandskej dedine Kibeho začiatkom osemdesiatych rokov minulého storočia.

V tom čase desiatky vizionárov tvrdili, že majú božské zjavenia, ale v knihe *Naša Pani z Kibeha* som sa zamerala na ôsmich, ktorých považuje za naj dôveryhodnejších Katolícka cirkev, ako aj desaťtisíce pútnikov, ktorí sa hrnuli do Kibeha po inšpiráciu.

Vizionári v podstate prinášali posolstvá lásky a učili nás, ako žiť lepší život bližšie k Božej vôli. Hovorili nám, že nasledovaním inšpiratívnych rád týchto posolstiev sa náš svet stane pokojnejším miestom a naše duše budú lepšie pripravené na deň, keď sa stretneme s Ježišom na konci svojho života a budeme musieť skladať účty za svoj čas na zemi.

Posolstvá, ktoré nebo zoslalo v Kibehu, ako to jasne povedala Preblahoslavená Matka a Ježiš, boli o veľkých a bezprostredných obavách o každého na celom svete. Obsahovali varovania pre Rwandu, pre našu planétu aj pre jednotlivé duše – varovania pred hroznými vecami, ktoré by mohli postihnúť nás ako jednotlivcov aj ako druh, keby sme neprijali čistý a milujúci životný štýl, ktorý nám ponúka Mária a Ježiš. Ako povedal Ježiš Segatashyovi, svet je vo veľmi zlom stave a čakajú nás hrozné dni – ale bez ohľadu na to, aké hrozné veci sa stanú, ak sa zo srdca modlíme a úprimne konáme dobré skutky, nájdeme pokoj v tomto i v budúcom svete.

Mala som jedenásť rokov, keď sa začali zjavenia v Kibehu. Podivuhodné, mystické stretnutia, ktoré vizionári zažili, a zázračné posolstvá, ktoré prijali z neba a odovzdali nám, formovali môj život vo viacerých smeroch, než to dokážem spočítať. A žiadny vizionár nemal väčší vplyv na moju mladú myseľ, moju rastúcu vieru a môj dlhodobý duchovný rast ako Segatashya. Jeho jedinečný osobný príbeh a neuveriteľné stretnutia s Ježišom ma zaujali ako dieťa a odvtedy prežívam radosť a nadšenie. Som si istá, že keď ho spoznáte tak ako ja, budete sa cítiť presne tak isto.

Hoci zjavenia v Kibehu väčšina sveta do značnej miery nepozná (ale usilovne pracujem na tom, aby sa to zmenilo), zázračné udalosti, ktoré sa tam stali, žiarili po rwandských farmách, lesoch a džungliach. Elektrizovali moju vlasť s takou silou a intenzitou, že jej kňazi, biskupi a arcibiskupi boli nútení vstať a všimnúť si to. Ako by nemohli? Nespočetné zastupy Rwandanov precestovali stovky kilometrov pešo, často bez jedla a prístrešia, len aby videli vizionárov z Kibeha a boli súčasťou zázrakov, ktoré sa tam dejú.

Predstavitelia Katolíckej cirkvi začali dôsledné vyšetrovanie pôvodu a povahy zjavení. Toto vyšetrovanie skúmalo a rozobralo každý aspekt života vizionárov a ich pozadie. Bola zriadená vyšetrovacia komisia a samotný Vatikán sa stal súčasťou vyšetrovania šokujúcich nadprirodzených udalostí, ktoré sa odohrávali v jednom z najodľahlejších regiónov najhlbšej Afriky.

Vyšetrovanie, ktoré viedli cirkevní odborníci vrátane špičkových teológov, vedcov, lekárov a psychiatrov, trvalo celé dve desaťročia. A rovnako pozoruhodné ako samotné zjavenia Panny Márie a Ježiša boli pre mnohých aj pozitívne závery vyšetrovacej komisie po dvadsaťročnom skúmaní.

V novembri 2001 Vatikán v mimoriadne zriedkavom dekréte schválil zjavenia Panny Márie, ktoré mali traja vizionári z Kibeha v rokoch 1981 až 1989. Tí traja vizionári – Alfonsine, Anathalie a Marie-Claire – boli dospievajúce študentky na strednej škole v Kibehu a boli prvými vizionárkami, ktoré mali zjavenia v tejto oblasti. Cirkev oficiálne schválila úctu vo Svätyni Panny Márie Bolestnej, čím sa Kibeho stalo jediným schváleným miestom zjavenia v celej Afrike. Malá svätýňa v malej dedinskej škole sa pomaly, ale isto stáva obľúbeným pútnickým miestom pre veriacich zo všetkých kútov sveta.

Zistenia Cirkvi ma nadchli. Skutočnosť, že Mária a posolstvá jej Syna oslovujú svet napriek tomu, že boli oznámené v takej vzdialenej krajine a na mieste, ktoré je poznačené najhoršou formou masovej vraždy, mi dokázala, že Božia moc je bezhraničná a že jeho láska zvíťazí nad všetkými prekážkami.

To, že Vatikán schválil Svätýňu Panny Márie, ma tak inšpirovalo, že som si sadla a napísala knihu *Naša Pani z Kibeha*. Vyšla v roku 2008¹. Chcela som, aby sa celý svet dozvedel o vizionároch z Kibeha a ich posolstvách lásky, nádeje a pokoja. Chcela som sa s celým svetom podeliť o svoju lásku k Panně Márii. A chcela som, aby celý svet cestoval do Rwandy a navštívil pozoruhodnú Svätýňu Panny Márie, a pocítil silu a čistotu jej lásky na tomto svätom mieste.

Moje želania sa v mnohých ohľadoch splnili. Doteraz bola moja kniha preložená do viac ako desiatich jazykov a ak Boh dá, jedného dňa si ju prečítajú ľudia všade na planéte. Stovky ľudí, ktorí si ju prečítali, sa vydali na cestu do svätyně v Kibehu, ktorá im zmenila život. Mnohí z nich zažili zázračné uzdravenia – jeden malý chlapec, ktorého poznám, sa uzdravil

---

¹ Na Slovensku táto kniha vyšla v roku 2022 vo vydavateľstve Zachej.sk.

z rakoviny kostí, keď sa jeho babička modlila ruženec siedmich bolestí v kaplnke, kde sa Panna Mária niekedy zjavovala vizionárom. Osobne som sprevádzala desiatky priateľov na púťach z USA do Rwandy a na vlastné oči som videla mnohé premeny srdc a duší, ku ktorým došlo na tejto požehnanej zemi, kde sa Panna Mária a Ježiš zjavili mladým vizionárom.

A napriek tomu, že som mala veľkú radosť z toho, že som dala svetu nahliadnúť na Kibeho, zoznámila som svet s vizionármi a vybrala posolstvá, ktoré dostali, mala som pocit, že som ešte nezadostučinila príbehu z Kibeha, ktorý som chcela vyrozprávať najviac: príbehu o Segatashyovi.

Vidíte, hoci som spomenula a opísala každého z ôsmich hlavných vizionárov Kibeha (vrátane Segatashy) v knihe *Naša Pani z Kibeha*, hlavný dôraz v tej knihe som kládla takmer výhradne na tri vizionárky, ktoré už Cirkev uznala, a ich zjavenia Panny Márie. Veľmi, veľmi si vážim Katolícku cirkev a Vatikán a nechcela som spôsobiť problémy alebo rozrušiť ich predstaviteľov v Rwande ani predstaviteľov v Ríme tým, že by som šla do detailov o videniach a posolstvách, ktoré Cirkev ešte oficiálne neschválila. Vatikán je veľmi opatrný, pokiaľ ide o uznanie akejkoľvek udalosti, o ktorej niektorí tvrdia, že je to zázrak. Akúkoľvek udalosť, ktorá sa považuje za vzdialene nadprirodzenú, metodicky skúmajú cirkevní odborníci, skôr než sa vynesie rozsudok buď o jej pravosti, alebo falošnosti.

Medzi mnohými obavami a pripomienkami Vatikánu ohľadom témy zázrakov a zjavení je veľmi opodstatnená obava, že takéto javy by mohli byť dielom démonov alebo samého diabla – že to, čo sa na prvý pohľad môže zdať ako nebeský zázrak, je v skutočnosti satanský úskok, ktorého cieľom je viesť nepozorných ľudí do temnoty, hriechu a zatratenia.

Keďže Segatashyove videnia neboli bezprostredne zahrnuté do oficiálneho cirkevného uznania Kibeha, spočiatku som sa obávala, že niekto vo Vatikáne alebo v rwandskej cirkevnej hierarchii spochybňuje Segatashyu a jeho poslanstvá. Ale, chvála Bohu, dostala som uistenie, že opak je pravdou. Každý člen Cirkvi, ktorý bol oboznámený so zjaveniami v Kibehu, si veľmi vážil Segatashyu ako osobnosť aj ako vizionára. Niekoľkí najvyššie postavení cirkevní predstavitelia v Rwande sa mi osobne zaručili, že každé videnie a každé poslanstvo, ktoré Segatashya dostal, bolo dôkladne skúmané a opätovne preskúmané. Nakoniec nikto zo zúčastnených nemal najmenšie pochybnosti o chlapcovej úprimnosti ani autenticite jeho stretnutí s Ježišom alebo Máriou.

Keď som svoje obavy vyjadrila jednému z kľúčových vyšetrovateľov zjavení v Cirkvi, povedal mi: „Immaculée, všetci členovia vyšetrovacej komisie, ktorí boli svedkami Segatashyových zjavení, vykonali na ňom lekárske testy alebo skúmali jeho duševný stav a morálny charakter, boli absolútne presvedčení, že sa rozprával s Ježišom a Máriou a že jeho poslanstvá pochádzajú priamo z neba.

A čo je najdôležitejšie, každé poslanstvo, ktoré Segatashya odovzdal, a všetko ostatné, čo povedal počas svojej misie hlásať Božie slovo, podporovalo a dopĺňalo doktríny našej viery a nikdy nebolo v rozpore s ničím, čo je napísané v Biblii. To sú kritické podmienky, ktoré musia byť splnené, keď Cirkev vyšetroje nadprirodzené udalosti a zvažuje, či podporí vizionára alebo zjavenie... A Segatashya tieto podmienky vynikajúco splnil.“

„Ak splnil všetky požiadavky na získanie oficiálneho uznania Cirkvou, prečo nebol medzi oficiálne schválenými vizionármi?“ spýtala som sa.

„Musíš byť trpezlivá, dieťa moje,“ povedal úradník. „Cirkvi zvyčajne trvá stáročia, kým uzná zázrak. Osoby zodpovedné za vyšetrovanie Kibeha začínajú schválením prvých vizionárov, ktorí mali zjavenia Panny Márie... To trvalo len dvadsať rokov, čo je samo osebe malý zázrak. Cirkev je tu už dvetisíc rokov a jednoducho sa neponáhľa urobiť závery. Maj trpezlivosť, Immaculé, všetky dôkazy, ktoré som videl, ma uisťujú o tom, že Cirkev schváli Segatashyove zjavenia a posolstvá od Ježiša, a zanedlho Vatikán uzná Segatashyu ako skutočného vizionára.“

Po tom všetkom musím zdôrazniť, že Segatashyove posolstvá Cirkev ešte neschválila. Ale píšem o jeho úžasných zjaveniach ako očitý svedok, pravá veriaca a z hlbokého pocitu osobnej povinnosti podeliť sa o príbeh Segatashyu s celým ľudstvom.

A keď počúvam toľkých vysokopostavených predstaviteľov v Cirkvi, cítim sa oveľa príjemnejšie, že môžem odovzdávať Segatashyove posolstvá, aby si ostatní mohli urobiť sami úsudok v tejto veci. Som presvedčená, že jedného dňa Cirkev schváli Segatashyove zjavenia a že celý jeho príbeh a obsah mnohých jeho posolstiev bude zverejnený. Táto kniha je prvým krokom týmto smerom. Viem, že ostatní budú čoskoro čítať o Segatashyovi, a preto mi srdce skáče od radosti.

Na svojich cestách som sa stretla s mnohými ľuďmi, ktorí si prečítali knihu *Naša Pani z Kibeha* a dojala ich. Utešujem sa, lebo viem, že som urobila svoju časť, aby som oboznámila svet so zázrakmi a posolstvami zo zjavení v Kibehu. Ale zdá sa, že Segatashya nebol taký spokojný ako ja, a dva roky po vydaní mojej knihy sa rozhodol navštíviť ma v snoch, aby mi dal vedieť, ako sa cíti.

V tom sne, ktorý som mala pred tými mesiacmi, som sa pozerala z dialky, ako Segatashya naďalej odovzdáva posolstvá od Ježiša čoraz väčšiemu počtu divákov, ktorí sa zhromaždili okolo

neho. Segatashyov nízky, jemný hlas bol poháňaný jeho charakteristickou vážnosťou. Hovoril rýchlo, akoby jeho myseľ bola zaťažaná tým, že musí príliš veľa povedať vo veľmi krátkom čase.

Chvíľu som stála na okraji svetelného kruhu a ticho som počúvala, ako hovorí. Moje srdce sa zohrievalo, keď opäť počulo jeho hlas. Potom som vykročila do svetla a presunula sa k nemu. Kliedla som si cestu cez dav, až som sa dostala k jeho lavičke a mohla si sadnúť vedľa neho.

Stále bol otočený smerom odo mňa, ale cítila som, že si uvedomuje moju prítomnosť. Stretli sme sa pred mnohými rokmi. Vedela som, že ma spozná hneď, ako si všimne, že tu sedím. Vedela som aj to, že hoci už mnoho rokov býva v nebi, musí vedieť, že som napísala knihu o Kibehu, a byť šťastný. Ale z nejakého dôvodu sa Segatashya držal chrbtom ku mne a neotočil sa, aby ma pozdravil. Mala som pocit, že sa na mňa nechce pozrieť.

Nakoniec som to už nemohla vydržať. Položila som mu ruku na plece a jemne som ho otočila. „Segatashya,“ zvolala som. „Čo tu robíš? Si mŕtvy! Prečo si sa vrátil do tohto života? Nevieš, že sa s týmito ľuďmi nemôžeš rozprávať? Keď si uvedomia, že si mŕtvy, budú sa ťa báť. Utečú a budú príliš vystrašení, aby počuli, čo im hovoríš.“

Zastavilo sa mi srdce, keď som uvidela jeho výraz na jemnej tvári. Tento chlapec, ktorého som tak veľmi milovala a ktorý mal v živote vždy úsmev na perách, nevyzeral vôbec šťastný, že ma vidí.

„Pýtaš sa ma, prečo som tu?“ spýtal sa priamo. „Dôvod je jednoduchý: ak nikto iný nie je ochotný šíriť moje posolstvá do sveta, musím nájsť spôsob, ako to urobiť sám.“

Zalapala som po dychu. Žalúdok sa mi stiahol, keď som si uvedomila, že Segatashya naozaj vedel o knihe, ktorú som napísala o Kibehu, a nebol z toho nadšený.

A potom bez použitia slov sa mi pozrel do srdca a spýtal sa ma: „Immaculée, prečo si sa tak trápila tým, či Cirkev dá, alebo nedá oficiálne schválenie zjavení, ktoré som mal, keď som bol na zemi? Vieš, že je pre ľudstvo neskoro. Vieš, že koniec je blízko. Nie je vyrozprávanie môjho príbehu dôležitejšie, než čakať, kým niekto na zemi dá mojim slovám pečiatku schválenia? Nie je tou najdôležitejšou vecou na svete oboznámiť ľudí s posolstvami, ktoré mi dal Ježiš? Čo je dôležitejšie, než šíriť posolstvá, a Ježiš naliehavo chce, aby o nich ľudia vedeli čím skôr – sú to posolstvá, o ktorých by mali ľudia vedieť práve teraz, kým nie je neskoro.“

Potom sa Segatashya usmial a povedal: „Vieš, niektoré posolstvá sú také dôležité, že sa musia zverejniť hneď, nech sa deje, čo sa deje. Niektoré veci sú také dôležité, že jednoducho nemôžu čakať na schválenie.“

Natiahol ruku, dotkol sa mojej ruky a ja som sa prebudila.

Len čo som otvorila oči, vedela som, že to nebol obyčajný sen, bola to návšteva z neba. Segatashya opustil raj a prišiel ku mne s úlohou vyrozprávať jeho príbeh a odovzdávať jeho posolstvá čím viacerým.

Bez toho, aby som si zapla nočnú lampu, siahla som po pere a papieri, ktorý som mala na nočnom stolíku. V slabom svetle skorého svitania som si začala zapisovať obrazy, ktoré mi stále horeli v mysli od Segatashyovej návštevy... Návštevy, ktorá sa zakorenila v mojom srdci a pomaly rozkvitla do knihy, ktorú práve čítate. A zatiaľ čo posolstvá, o ktorých som písala, môžu znieť pre mnohých z vás ako úplne nové, existujú vlastne od stvorenia vesmíru. Sú to posolstvá, ktoré sa hlasno ozývajú v celom svete už viac ako dvetisíc rokov... Posolstvá, ktoré sa budú ozývať v našich dušiach po celú večnosť, ak im otvoríme srdce.

Segatashyove poslanstvá sa nachádzajú v Ježišových slovách, ako sú zapísané v Biblii. Ale počúvať ich od samého Segatashy je v mnohých ohľadoch, ako počuť ich priamo z úst jedného z Pánových učeníkov, jedného z tých požehnaných apoštolov, ktorí putovali s Kristom po Svätej zemi počas jeho účinkovania. Hovorím to preto, lebo viem, že Segatashya, podobne ako učeníci zo staroveku, je naozaj chlapec, ktorý sa rozprával s Ježišom – chlapec, s ktorým sa Ježiš rozhodol rozprávať. Podobne ako učeníci ani Segatashya netušil, kto je Kristus, keď sa pred ním prvýkrát zjavil. To preto, lebo Segatashya bol chudobný, negramotný africký roľník, ktorý bol navyše pohanom.

Predtým, ako sa mu v lete 1982 zjavil Ježiš, dospievajúci Segatashya nikdy nebol v kostole ani nemal žiadnu skutočnú predstavu o tom, kto je Ježiš Kristus. Chlapcova nevinnosť z neho v mnohých ohľadoch urobila ideálneho kandidáta na prijímanie poslanstiev od nášho Pána, pretože sa pýtal na to isté, na čo by ste sa pýtali vy alebo ja, keby sme sa s ním zrazu ocitli tvárou v tvár, napríklad: „Prečo je vlastne také dôležité milovať Boha?“ a „Spomedzi Boha, Duchu Svätého, Ježiša a Márie, koho mám milovať viac? Biblia hovorí, že by som mal milovať teba, Ježišu, viac, ako milujem svojich rodičov alebo kohokoľvek iného... Ako to môžeš myslieť vážne, keď som sa s tebou stretol po prvýkrát?“

Segatashya dokonca zašiel tak ďaleko, že sa spýtal Ježiša: „Prečo by som mal milovať svojich nepriateľov, ako mi hovoríš, keď Boh nemiluje svojho nepriateľa satana?“

Úprimnosť a detská nevinnosť tohto mladého muža, keď sa pýtal Ježiša, mi vždy zohrievali srdce a často mi vyčarili úsmev na tvári. Ale čo je najdôležitejšie, Pánove odpovede na tieto otázky sa stali pre mňa duchovnou mapou, na ktorú sa stále obraciam, keď sa pohybujem v tomto rozbúrenom svete.

Vždy, keď som stála pred ťažkými a náročnými situáciami v živote, situáciami, ktoré sa zdali úplne beznádejné – ako keď som sa skrývala v obave o svoj život v malej kúpeľni pred mačeto-
tovými zabijakmi počas genocídy v roku 1994 –, často som hľadala útechu v slovách vizionárov z Kibeha, najmä v Segatashyov-
ých. Posolstvá, o ktoré sa s nami Ježiš podelil v Biblii a ktoré nanovo odovzdal Segatashyovi, môžu uzdraviť naše telá a po-
vzbudiť naše duše... A môžu nám dodať odvahu, útechu a silu prekonať aj tie najpochmúrnejšie obdobia osobného smútku a zúfalstva.

Veľmi by som si priała, aby tí, ktorí sa veľmi trápia alebo ich ubíja bolesť každodenných ťažkostí, počúvali utešujúce slová, ktoré Ježiš povedal Segatashyovi, keď zažil svoju osobnú tragédiu, namiesto toho, aby sa vzdali života, opustili vieru v Boha, obrátili sa k drogám alebo alkoholu, alebo dokonca uvažovali o ukončení vzácneho života, ktorý im Boh dal.

Ako povedal Pán: „Hoci teraz trpíš, vedz, že som prešiel ešte horším utrpením pred tebou... Maj odvahu a nevzdávaj sa nádeje. Drž sa ma, dôveruj mi, opri sa o mňa a ja ťa prevediem tvojou temnotou. Drž sa pravdy a ja tu budem pre teba... Volaj ma a nikdy nebudeš sám, pros a ja ťa vypočujem...“

Vždy, keď čítam takéto posolstvá, môj život dostáva zmysel. A hoci sa niekedy smejem pri Segatashyových sedeniach s Ježišom, otázky a odpovede ma vždy naplnia veľkým pocitom pokoja, ktorý pochádza z vedomia, že Boh je tu vždy pre nás, nesmierne miluje každého z nás, pomôže nám vždy, keď ho voláme, a dychtivo čaká na stretnutie s nami všetkými v nebi... Pokiaľ sú naše srdcia pripravené na toto stretnutie, keď príde ten deň.

A to je možno najdôležitejšie posolstvo, ktoré nám Segatashya odovzdáva: že Ježiš naliehavo túži, aby sme sa pripravili

na posmrtný život a uistili sa, že naše duše sú pripravené vstúpiť do neba.

Na nasledujúcich stranách sa stretnete s varovaniami o nebezpečných časoch, ktoré ohrozujú ľudstvo, o strašných a katastrofálnych udalostiach, ktoré čakajú svet v nadchádzajúcich dňoch. Je to čas známy ako „koniec dní“ alebo, ako sa uvádza v Knihe Zjavenia, apokalypsa. Ale toto poznanie neznamená, že by sme mali žiť v strachu alebo zúfalstve, alebo aby sme sa báli budúcnosti. Ježiš povedal Segatashyovi, že by sme sa nemali báť konca sveta, ale radšej sa zaujímať o to, ako máme žiť svoj každodenný život, lebo sa môže kedykoľvek skončiť.

Ako nám mladý vizionár dokazuje na príklade, tieto časy, v ktorých žijeme, sú časmi obrovskej duchovnej príležitosti pre každého z nás. Prostredníctvom posolstiev, ktoré odovzdáva, zistíme, ako máme žiť svoj život v príprave na deň, keď sa doslova stretneme so svojim tvorcom. A ak využijeme túto skvelú príležitosť, ktorá sa nám predkladá, budeme sa tešiť z večnosti v raji. Ale nesmieme si nechať ujsť túto príležitosť. Ako mi povedal Segatashya vo sne: „Niektoré veci sú také dôležité, že jednoducho nepočkajú.“

Príbeh Segatashyu je radostný a posolstvá, ktoré odovzdáva, sú liečivé a spásanosné. Viem, že premenili moje srdce a dodali veľkú krásu tomu, ako vnímam tento aj budúci život.

Dúfam, že s Božou pomocou a láskou posolstvá, ktoré nájdete na týchto stranách, urobia to isté pre vás.

Dovoľte mi začať tým, že sa s vami podelím o to, kto som, a o niečo málo o prvých zjaveniach Panny Márie a jej Syna v Kibehu. A potom mi bude veľkou cťou a potešením predstaviť vám Segatashyu, chlapca, ktorý sa stretol s Ježišom. Viem, že sa stanete priateľmi na celý život.

OBJAVIŤ SEGATASHYU

Prvýkrát som počula meno Segatashya, keď som bola mladé dievča a vyrastala som v malej vidieckej dedine Mataba v Rwande.

Väčšina ľudí mimo Afriky nikdy nepočula o Rwande – alebo ak áno, poznajú ju len ako miesto, kde sa v polovici deväťdesiatych rokov odohralo jedno z najdivokejších zabíjaní na svete.

Genocída v Rwande bola krvavým kúpeľom bezprecedentného zabíjania, ktoré roztrhalo môj rodný kraj na jar 1994 na kusy. Viac ako milión nevinných mužov, žien a detí (vrátane väčšiny mojej rodiny a mnohých mojich priateľov) bolo za niekoľkých sto dní brutálne zavraždených. Vo svojich prvých dvoch knihách *Left to Tell: Discovering God Amidst the Rwandan Holocaust* (Ostala som, aby som rozprávala: Objaviť Boha uprostred rwandskej genocídy) a *Led By Faith: Rising from the Ashes of the Rwandan Genocide* (Viedla ma viera: Povstať z popola rwandskej genocídy) som podrobne písala o príčinách, hrôzach a následkoch genocídy vrátane povznášajúceho príbehu o tom, ako mi

Boh zázračne ušetril život a zachránil mi dušu prostredníctvom lásky a odpustenia v tých temných hodinách.

V tých prvých dvoch knihách som sa podelila o svoje najvrúcnejšie spomienky na svoje šťastné detstvo. Vyrastala som vo veľmi šťastnej rodine, kde ma vychovávali moji milujúci rodičia Leonard a Rose. Bláznili sa so mnou moji traja starostliví bratia Aimable (najstarší), Damascene (starší odo mňa o niekoľko rokov) a Vianney (najmladší a miláčik rodiny).

Moji rodičia boli zbožní katolíci a kresťania s otvoreným srdcom. Žili podľa zlatého pravidla o tom, že máme robiť druhým to, čo chceme, aby druhí robili nám. Obaja boli učitelia a vedúci predstavitelia komunity. Boli dobre známi a uznávaní v celej oblasti pre svoje dobré rady, veľkorysosť a veľa dobrých skutkov. Žili sme nad jazerom v oblasti, ktorá bola (ako väčšina Rwandy) pastierska, mierna a úchvatne krásna. Naša dedina bola vzdialená mnoho hodín od akéhokoľvek veľkého mesta a naši susedia boli jednoduchí, starostliví ľudia, ktorí sa starali jeden o druhého a boli vždy milí a priateľskí.

Vždy som sa cítila bezpečne, chránená a opatrovaná, či už som bola sama doma, alebo som sa vydala na dvanásťkilometrovú cestu po lesných chodníkoch do základnej školy a späť. Ako malé dievča som si myslela, že môj domov a celá rodná krajina sú to najpokojnejšie a najláskavejšie miesto na svete. A nemala som ani tušenie, že v mojej krajine sa varí dlhodobé etnické napätie a napokon exploduje do strašných udalostí v roku 1994, pri ktorých sa sused obráti proti susedovi a kmeňová väčšina v štáte (Hutuovia) – podporovaná skorumpovanou a zlou vládou – vyvráždí takmer celý menšinový kmeň Tutsiov, do ktorého patrila aj moja rodina, pomocou mačiet a palíc.

V skutočnosti som sa ako malé dievčatko cítila tak bezpečne a šťastne, že jednou z mojich najväčších starostí v živote